

Queridos diocesanos:

Cuando los católicos queremos comunicar la formación de aquello que fundamenta nuestra vida recurrimos con frecuencia a estudios y tratados de expertos en teología. Lo han hecho todos aquellos que han estudiado en las facultades de teología; todos los sacerdotes con obligación impuesta para recibir el sacramento del Orden y también durante los últimos años muchos seglares para profundizar en su fe y para adquirir conocimientos que amplíen su experiencia vital. En el caso de los miembros de la Vida Consagrada se aplican los mismos criterios según accedan al sacerdocio o pretendan una mejor formación como es el caso de los seglares.

Cuando deseamos ser muy concisos en nuestras explicaciones recurrimos al Catecismo. Allí encontramos de forma sintética y admirable todas las verdades de la fe que, como ya sabéis, se desarrollan en unos apartados claros que deben ser aceptados de forma simultánea por todos los creyentes: aprender de la Palabra de Dios, celebrar los sacramentos, rezar, llevar una vida moral coherente, participar activamente en una comunidad y anunciar a los demás la fe profesada. No podemos olvidar o silenciar ninguno de ellos pretextando nuestro gusto o interés personal. Aquello que hemos recibido y aprendido lo tenemos que pasar a las futuras generaciones. Es nuestra responsabilidad eclesial que actualizamos continuamente cuando pronunciamos el Credo. Los domingos y días de fiesta lo proclamamos en las celebraciones de la Eucaristía. Prácticamente todos lo sabemos de memoria.

Hoy pongo el acento en esta afirmación del Credo: creo en la Iglesia, que es una, santa, católica y apostólica. Me parece un buen momento para animar a todos a sentirnos orgullosos y agradecidos por pertenecer a la Iglesia. A través de ella recibimos y vivimos la gracia de Dios que nos empuja y fortalece para aceptar la salvación de Jesucristo. De muchas maneras la hemos definido: casa, maestra, madre, familia... son términos muy cercanos a la vida ordinaria que todo el mundo entiende. Recordáis cómo hemos utilizado imágenes que aparecen en el Antiguo Testamento para describirla: viña, redil, edificación... San Pablo habla de cuerpo y miembros del mismo para referirse a la Iglesia a la que llamamos Cuerpo místico de Cristo; ella misma se sustenta en una condición divina como obra de Dios y en una condición humana porque en su desarrollo influimos los seres humanos a través de la historia. Decía san Agustín que la Iglesia va peregrinando entre las persecuciones del mundo y los consuelos de Dios. Esas persecuciones han venido del exterior de la realidad eclesial o las hemos producido los mismos católicos. En ese sentido hemos de afirmar nuestra responsabilidad personal para presentar ante los demás el rostro más terso de una Iglesia que nos acoge a pesar de nuestras incoherencias, egoísmos o escándalos. Queremos hacer el bien pero muchas veces actuamos de forma malvada. Nadie escapa a esa tentación.

Estas líneas quieren invitar a todos los católicos a tener un amor grande a la Iglesia. A pesar de los pecados que acumulamos a lo largo de la historia. A pesar de nuestras propias limitaciones y debilidades. A pesar de los escándalos que en demasiadas ocasiones aparecen en los medios de comunicación. Es la Iglesia de Cristo, es nuestra casa y nuestra familia. Todos sus miembros, según su estado y responsabilidad, tienen la obligación de ayudar a la claridad, transparencia y autenticidad de toda la institución. Cuando habléis de la Iglesia o cuando os lleguen comentarios sobre ella, actuad como si fuese de vuestra propiedad. No sólo defensa ante ataques indiscriminados sino amor por ella y gratitud hacia las obras de salvación que, a través de la misma, recibimos del Señor para desbordar su bondad y su llamada a la fraternidad y a la santidad.

Con mi afecto y bendición

ELS CATÒLICS I L'ESGLÉSIA.

11.des. 2022

Estimats diocesans:

Quan els catòlics volem comunicar la raó del que fonamenta la nostra vida recorrem amb freqüència als estudis i tractats d'experts en teologia. Ho han fet tots els que han estudiat a les facultats de teologia: tots els sacerdots, amb l'obligació imposada en rebre el sagrament de l'Ordre i, durant els últims anys, també molts seglars per aprofundir en la seva fe i per adquirir coneixements que amplien la seva experiència vital. En el cas dels membres de la Vida Consagrada s'apliquen els mateixos criteris per accedir al sacerdoci que en els seglars: aconseguir una millor formació.

Quan volem ser molt concisos en les nostres explicacions recorrem al Catecisme, on trobem de manera sintètica i admirable totes les veritats de la fe que, com sabeu, es desenvolupen en uns apartats clars que han de ser acceptats de manera simultània per tots els creients: aprendre de la Paraula de Déu, celebrar els sagraments, resar, portar una vida moral coherent, participar activament en una comunitat i anunciar als altres la fe professada. No en podem oblidar o silenciar cap amb el pretext del nostre gust o de l'interès personal. El que hem rebut i après ho hem de passar a les futures generacions. És la nostra responsabilitat eclesial que actualitzem contínuament quan pronunciem el Credo. Els diumenges i dies de festa el proclamem a les celebracions de l'Eucaristia i gairebé tots ens el sabem de memòria.

Avui poso l'accent en aquesta afirmació del Credo: crec en l'Església, que és una, santa, catòlica i apostòlica. Em sembla un bon moment per animar tothom a sentir-nos orgullosos i agraïts de pertànyer a l'Església. A través d'ella rebem i vivim la gràcia de Déu que ens empeny i enforteix per acceptar la salvació de Jesucrist. Hem definit l'Església de moltes maneres: casa, mestra, mare, família... , que són termes que tothom entén, molt propers a la vida diària. Recordeu també com hem utilitzat imatges de l'Antic Testament per descriure-la: vinya, cleda, edificació... Sant Pau parla del cos i dels seus membres per referir-s'hi, a la qual anomenem Cos místic de Crist. L'Església se sustenta en una condició divina com a obra de Déu i en una condició humana, perquè els éssers humans, a través de la història, influïm en el seu desenvolupament. Sant Agustí deia que l'Església va peregrinant en mig de les persecucions del món i dels consols de Déu. Aquestes persecucions han vingut de l'exterior de la realitat eclesial o les hem produït els mateixos catòlics. Per això hem d'afermar la nostra responsabilitat personal per presentar davant els altres el rostre més net d'una Església que ens acull malgrat les nostres incoherències, egoïsmes o escàndols. Volem fer el bé, però moltes vegades actuem de manera malvada. Ningú no s'escapa d'aquesta temptació.

Aquestes línies volen convidar tots els catòlics a estimar molt l'Església. Malgrat els pecats que acumulem al llarg de la història. Malgrat les nostres pròpies limitacions i febleses. Malgrat els escàndols que massa sovint apareixen en els mitjans de comunicació. És l'Església de Crist, és la nostra casa i la nostra família. Tots els seus membres, segons el seu estat i responsabilitat, tenen l'obligació d'ajudar a la claredat, transparència i autenticitat de tota la institució. Quan parlem de l'Església o quan us n'arribin comentaris, actueu com si fos de la vostra propietat. No sols defensar-la davant d'atacs indiscriminats sinó sentint estima cap a ella i gratitud cap a les obres de salvació que, per mitjà d'ella, rebem del Senyor per vessar la seva bondat i la seva crida a la fraternitat i a la santedat.

Amb el meu afecte i benedicció,

+Salvador Giménez, bisbe de Lleida.